

Ján Navrátil

O princeznej, čo uniesla draka

Sedel sedemhlavý drak
v dračej diere tisíc rokov.
Čakal na princeznú Elu,
že ho zbaví okov.

Ela si ho domov vzala:
„Bude z teba žiak!“
„Omyl, dievča! Nevidíš,
že som hrozný drak?“

Pozri na tých sedem hláv!
Hneď ťa vezmem na rohy.
Iba princezné viem kradnúť,
a nie písať úlohy.

Huhu! Tras sa predo mnou!“
hrozil výmyselnej Ele.
„Nechvastaj sa, sedmohlávok,
teraz sú už dievky smelé,

Nie tak ako kedysi,
keď šiel na ne z draka strach.
Strachotinky nájdeš dnes
iba v smiešnych rozprávkach.“

„Pozor, dievča! Nemýľ si ma
s papierovým drakom,
akých chlapci vypúšťajú
na strniskách k mrakom!

Veď mne z papúľ oheň šľahá.
Aha! Radšej sa ma boj!“
„Ozaj oheň! Aká krása!
Spravím z teba ohňostroj.“

„Ba prsty si popáliš.
Daj preč ruky od jazykov!“
„Buď už ticho, sedmohlávok,
lebo zvolám požiarnikov.

Vyhasne ti v siedmich krkoch.
Od dnes budeš žiačikom!
Ja ti budem do siedmich hláv
vtíkať rozum tĺčikom.

Dobre je mať sedem hláv,
rýchlo zvládneš celú vedu:
do prvej ti vtlačím počty,
do druhej zas vlastivedu.

Tretiu čítať naučím,
štvrtú rýmy, básničky,
piatu fígle pravopisu,
šiestu noty, pesničky.“

„A čo siedmu?“ drak sa ľaká,
„Ela milá, vrav!“
„Siedmu hlavu bude učiť
tých šesť múdrych hláv.

Keď ju všetko naučia,
zvesím šabľu z klinca,
šesť hláv šmyk! A zmeníš sa
na múdreho princa.

Popýtaš ma o ruku,
otec to hneď povie mame:
– Hurá, mama! Netráp sa už,
že tú Elu nevydáme!“